

Túlzó önmagaság! Isteni maghiány
 tágas táptelegen. Bánts legalább, ha mersz!
 Aknátlan pufogás, szőnyegezett magány:
 célig nem jut a drogfutár.

Túlélős kritikán csámcsog a közbeszéd.
 Langyos láttamokat rak ki a szép közöny-
 istennő, s a kezén festi tovább vörös
 körmét, mely töredezni kezd.

Lennél nagy, heteró bölény

Lennél nagy, heteró bölény,
 láthatnád, hogy a gyors élvezet: áldozat.
 Néznél kéjjel a völgy felé
 mustrálgatva a sok völgyi tehén farát.

Roppant ösztöneid fölött
 ott zümmögne a vad, sárga bögölycsapat,
 szagló hímtagod árnya, mint
 némult szikladarab esne a fű fölé.

Egy Radnóti-idillbe fúlt
 nyárból jönne feléd némi decens remény.
 Ifjú kedved alá ki rak
 gyűjtőt, s honnan a hő dunsztja, az ösztöné?

Mondhatnánk, hogy az istenek
 tréfálkoznak, a rét vonzza idilljeit.
 Állat vagy. S ez a szkript. Ne félj,
 vágóhídra kerülsz, hív a futószalag.

Nagy Márta Júlia

Vágóhíd utca

Firkálmány a felfakadt, keléses falakon,
 ahol kocsmagőz volt, ott szél járja át a csontokat.
 Felhőt átfúró fekete erekben
 a levélpacák festéke szétszalad.

Varjak szelik át az avart a fal mögött,
és kóvályog benne a szemét.
Lekopott a homlokzatról a felirat,
csak a hűlt helye sajog benne még.

Kéményfüstként kóborol az időm
önmagukon eltévedt tájakon.
Kígyóméreg a lánykorba oltva
olvad be ravaszul egy másik karon.

Orgonairamlás zongorafutamra
egy réges-rég elpusztított kertben,
szatén ezüstje csillan a strasszon,
mint a méregfog a bokán a sötétben.

Petúnialepke-szárnyalás nyara,
a házhónaljakban izzik a csend.
Mire minden titok kibomlik,
hullani kezdenek a téglák odafent.

Natúr szövet a foltvarrott városon,
szemölcsként kitéremkedik –
burjánzik a kő, és kitermeli
a történések tumorsejtjeit.

Kertvárosi kísértetek

Kifakult színek, a tél rongya leng
kémények és padlásablakok körül,
mint megtépázott zászló, foltokban
talált skanzen.

Én megházasodtam a halállal,
rebegi egy függöny mögötti árnyék,
szőke és fehér, a szeme szürkészöld,
hogyan lehet csupa szín a sötét,
napszakokat szállít szénéjszakába,
cifra sugarak törnek sok kis szilánkra.

Velem itt már senki sem törődik,
sétálgatok az árnyaim közt csendben,
porcelánfehér rettenetben,
a ráncok a bőröm úgy szövik át,
mint szögesdrót a reménytelen tájat.

Ahogy délibábaszfalton labda gurul el,
 fejét veszik a régi ideálnak,
 nem így fogják hívni az utódját,
 csak a szerepe marad meg a mának,
 teste, feje, színe, öltözete más,
 te szolgálod ki, hinnéd,
 de ő szolgál téged, mint a vitrinben
 pocoló, poros régiségek,
 te sem vagy már más, mire megérted.

Korhad a terasz és korhad a korlát,
 vergődik romjain az egykori veranda.
 Míg rá nem talál az ígéretes telekre
 egy köpcös és mész propagandista,
 virágok fonják be szabad nyaranta.

Elmúlunk, mint a vonzalom,
 és elhalunk, akár egy akkord,
 nyírlevélzuhogás a cserépen
 az akkor és a vad kor,
 sötétben settenkedő vadak
 a falon a foltok, és a szellem a doh,
 ami árad a piszkosfehér falakból.

Turczi István

Leopold Bloom-nap, 2024

Langyos eső szítál már reggel óta.
 Hibbant derűvel fújtatok az Eccles Street sarkán.
 Az volt a terv, hogy ma *atmoszférában utazom*,
 beszívom a mítosz ózondús levegőjét,
 és átadom magam a dublini hangulatnak.
 No stressz, no para, Joyce házhoz jön.
 Sirályok totyognak felém az O'Connell hídról.
 A Davy Byrnes előtt megállok, rendelek egy
 Bloom-menüt, de burgundit nem kérek hozzá.
 A gorgonzolás szendvics így is piszok drága,
 és csorog rá a víz, hiába zsonglórködöm.
 Délig az eső kocsmazsongássá szelídül.
 Rá kéne gyújtani egy szivarkára. Kint még esik,
 bent nem lehet. Cuppogó léptek; laisztrügónok
 helyett pár istenből kihagyott arc hív, hogy igyak